

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea

Oradea, 27 ianuarie

Seria I, Anul XX, Nr. 7 (279), 2017

SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE PENTRU UNITATEA CREȘTINILOR 2017



Din sumar:

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus* - pag. 3;
Mitropolitul Vasile Suciu - 144 ani de la naștere - pag. 4-5; Păcatul împotriva
Spiritusului Sfânt - pag. 10-11; Importanța cunoașterii antropologice - pag. 18-19.

Mesajul Cardinalului Lucian cu ocazia Octavei de rugăciune pentru unitatea creștinilor

Iubiți credincioși,

Urmând pilda și cuvântul Mântuitorului Isus, Cel care în ajunul pătimirii Sale S-a rugat Părintelui ceresc „ca toți să fie una” (In 17,21), uceniciei din toate timpurile și din întreaga creștinătate nu încetează să ceară de la Dumnezeu Păcii darul unității. Și această năzuință a celor care îl recunosc și îl adoră pe Isus Mesia Cel așteptat, devine mai intensă în timpul anualei Săptămâni de Rugăciune pentru unitate, în care creștinii se cunosc, meditează și mai ales se roagă împreună, pentru ca dorul Divinului lor Învățător să devină realitate.

Cu această fericită ocazie, se cuvine a medita la îndemnul adresat de Sfântul Apostol Pavel creștinilor din Efes: „Cristos să se sălășluiască, prin credință, în inimile voastre” (Ef 3,17). Astfel și noi cu toții să ne plecăm „genunchii înaintea Tatălui” (Ef 3,14), spre a cere să fim „întăriți prin Spiritul lui” (Ef 3,16) și să cunoaștem „iubirea lui Cristos, cea mai presus de cunoștință” și a ne umple „de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Ef3,19).

Repetăm adesea că darul iertării și al unității nu se vor îndeplini decât printr-o curățire a resentimentelor și o „purificare a memoriei”. Avem însă cu toții datoria de a cere și de a primi iertare pentru greșelile săvârșite. Așa cum ne rugăm în rugăciunea pe care Isus ne-o lasă ca pe un testament: „Tată, iartă-ne nouă, precum și noi iertăm”. Sau așa cum Bisericele de tradiție răsăriteană se roagă la Dumnezeiasca Liturghie: „Unitatea credinței și împărtășirea Sfântului Spirit cerând...”.

În cuvântul rostit în timpul Sfintei Liturghii în biseri-

ca patriarhală „Sfântul Gheorghe” din Constantinopol pe 30 noiembrie 2014, Sfântul Părinte Papa Francisc sublinia: „faptul de a ne întâlni, de a privi chipul celuilalt, de a împărtăși îmbrățișarea păcii, de a ne ruga unul pentru altul, acestea sunt dimensiuni esențiale ale drumului spre restabilirea comuniunii depline la care tindem”. În aceste cuvinte, se pot recunoaște dimensiunile fundamentale ale viziunii ecumenice ale Sfântului Părinte Papa Francisc. Pe primul loc, este ecumenismul carității, al fraternității și al prieteniei, fiindcă, așa cum afirmă Urmașul lui Petru, „adevărul este o întâlnire, este o întâlnire între persoane”.

Fraternitatea dintre creștini nu este însă un sentiment vag, și nici nu se naște dintr-o formă de indiferență față de adevăr. Ea este zidită pe realitatea supranaturală a Sfântului Botez și este dăruită fiecărui membru al unicului Trup al lui Cristos. Împreună îl mărturisim pe Isus ca Dumnezeu și Domn; împreună îl recunoaștem ca Unicul mijlocitor între Dumnezeu și oameni. De aceea, consider că cei chemați la a păstori Bisericele noastre trebuie să fim conștienți de faptul că mulți creștini din România așteaptă pași concreți de apropiere între noi. Fiindcă despărțirea și separarea este cu adevărat un prilej de smințală. Este porunca Domnului, și este, totodată, un imperativ al momentului în care trăim, acela de a continua dialogul. Însă nu un dialog superficial, ci unul sincer și realist, cu răbdare și perseverență, și mai ales în fidelitate față de adevăr. Precum spunea Papa Emerit Benedict al XVI-lea: „Nu poate exista un dialog ce sacrifică adevărul, dialogul trebuie să avanseze în iubire și în adevăr”.

În acest sens, noi, creștinii greco-catolici, credem cu tărie că unitatea este posibilă. Prin jertfa și dăruirea lor, făuritorii Unirii de la 1700, revenind la deplina comuniune de credință cu Scaunul lui Petru, nu au făcut decât să revină la casa părintească. Iar sângele martirilor și al mărturisitorilor noștri, al celor care au crezut cu adevărat în venirea Ceasului Domnului, ne confirmă că această jertfă a fost dorită și pregătită de Mântuitorul pentru Biserica Sa din România. Fiindcă, precum spunea Cardinalul Iuliu Hossu de sfântă pomenire, „Credința noastră este viața noastră”, este bunul nostru cel mai de preț, odorul pe care îl vom prezenta Domnului când ne va chema la Înfricoșătoarea Judecată.

Suntem convinși cu toții că metoda cea mai eficientă de a face ecumenism este trăirea conformă cu Evanghelia. De aceea, încrezători în mijlocirea Fecioarei Maria, Maica lui Cristos și Maica Bisericii, invocăm darul unirii creștinilor. Bindecuvântăm prezenta lucrare și pe cei care au ostenit pentru realizarea acesteia, cerând Dumnezeului Cel Atotținător să înnoiască în noi minunea Rusaliilor și, luminați de Spiritul Sfânt, să ajungem a ne bucura împreună de unitatea deplină în Cristos.

*Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite cu
Roma, Greco-Catolică
+ Lucian Cardinal Mureșan*

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu,

Ioan Măgherușan

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Biserica este chemată să îl arate pe Isus oamenilor

15.01.2017



Iubiți frați și surori, bună ziua!

În centrul Evangheliei de astăzi (Ioan 1,29-34) este acest cuvânt al lui Ioan Botezătorul: „Iată-l pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (v. 29). Un cuvânt însoțit de privirea și de gestul mâinii care îl indică pe El, pe Isus. Să ne imaginăm scena. Suntem pe malul râului Iordan. Ioan botează; este atâta lume, bărbați și femei de diferite vârste, veniți acolo, la râu, pentru a primi botezul din mâinile aceluia om care multora le amintea de Ilie, marele profet care cu nouă secole înainte îi purificase pe israeliți de idolatrie și îi condusese din nou la adevărata credință în Dumnezeu alianței, Dumnezeul lui Abraham, al lui Isaac și al lui Iacob.

Ioan predică faptul că împărăția cerurilor este aproape, că Mesia urmează să se manifeste și trebuie să se pregătească, să se convertească și să se comporte cu dreptate; și începe să boteze în Iordan pentru a da poporului un mijloc concret de pocăință (cf. Matei 3,1-6). Acești oameni veneau pentru a se căi de propriile păcate, pentru a face pocăință, pentru a reîncepe viața. El știe, Ioan știe că Mesia, Consacratul Domnului, este de acum aproape, și semnul pentru a-l recunoaște va fi că asupra Lui se va așeza Spiritul Sfânt; de fapt El va aduce adevăratul botez, botezul în Spiritul Sfânt (cf. Ioan 1,33).

Și iată, momentul vine: Isus se prezintă pe malul râului, în mijlocul oamenilor, al păcătoșilor – ca noi toți. Este primul Său act public, primul lucru pe care-l face când părăsește casa din Nazaret, la treizeci de ani: coboară în Iudeea, merge la

Iordan și este botezat de Ioan. Știm ce se întâmplă, am celebrat duminica trecută: asupra lui Isus coboară Spiritul Sfânt sub chip de porumbel și glasul Tatălui îl proclamă Fiu preaiubit (cf. Matei 3,16-17). Este semnul pe care-l aștepta Ioan. El este! Isus este Mesia.

Ioan este descumpănit, pentru că s-a manifestat în mod inimaginabil: în mijlocul păcătoșilor, botezat ca și ei, ba chiar pentru ei. Însă Spiritul îl luminează pe Ioan și-l face să înțeleagă că așa se împlinesc dreptatea lui Dumnezeu, se împlinesc planul Său de mântuire: Isus este Mesia, Regele lui Israel, dar nu cu puterea din această lume, ci ca Miel al lui Dumnezeu, care ia asupra Sa și ridică păcatul lumii. Așa îl indică Ioan oamenilor și discipolilor săi. Pentru că Ioan avea un numeros cerc de discipoli, care îl aleseseră drept călăuză spirituală, și tocmai unii dintre ei vor deveni primii discipoli ai lui Isus. Cunoaștem bine numele lor: Simon, numit apoi Petru; fratele său, Andrei; Iacob și fratele său, Ioan. Toți pescari; toți galileeni, ca Isus.

Iubiți frați și surori, pentru ce ne-am oprit îndelung asupra acestei scene? Pentru că este decisivă! Nu este o povestioară. Este un fapt istoric decisiv! Această scenă este decisivă pentru credința noastră; și este decisivă și pentru misiunea Bisericii. Biserica, în orice timp, este chemată să facă ceea ce a făcut Ioan Botezătorul, să îl arate pe Isus oamenilor spunând: „Iată-l pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” El este unicul Mântuitor! El este Domnul, umil, în mijlocul păcătoșilor, dar este El, El: nu este un altul, puternic, care vine; nu, nu, este El!

Acestea sunt cuvintele pe care noi, preoții, le repetăm în fiecare zi, în timpul Liturghiei, când prezentăm poporului pâinea și vinul devenite Trupul și Sângele lui Cristos. Acest gest liturgic reprezintă toată misiunea Bisericii, care nu se vestește pe ea însăși. Vai, vai când Biserica se vestește pe ea însăși; pierde busola, nu știe unde merge! Biserica îl vestește pe Cristos; nu se duce pe ea însăși, îl duce pe Cristos. Pentru că El și numai El este cel care mântuiește poporul Său de păcat, îl eliberează și îl conduce la țara adevăratei libertăți. Fecioara Maria, Mama Mielului lui Dumnezeu, să ne ajute să credem în El și să-l urmăm.

Urez tuturor o duminică frumoasă și poftă bună. Și, vă rog, nu uitați să vă rugați pentru mine. Mulțumesc!

Otilia BĂLAȘ

Mitropolitul Vasile Suciu - 144 de ani de la naștere

13 ianuarie 1873 - 25 ianuarie 1935

„...Mai mare a fost prin personalitatea-i morală covârșitoare, prin sufletu-i de bronz, în care și-a făcut sălaș dumnezeirea”. Episcop Alexandru Nicolescu

O viață de mare bogăție spirituală și de prestigiu, ca viața Mitropolitului Vasile Suciu, ne cheamă la anumite date să poposim în preajma amintirii sale, să regăsim pe Părintele Bisericii de altădată, pe Părintele sufletelor, să-i conturăm imaginea și să o aducem între noi. Este ceea ce încercăm să facem acum, la 144 de ani de la naștere.

Datoriei de suflet, credem, i se adaugă și nevoia noastră de a cunoaște ceva din taina Mitropolitului, om metodic prin temperament și educație, cu vorba caldă și blândă. Cei din apropiere ne spun că „gesturi nesocotite și cuvinte necântărite la el nu s-au văzut, nu s-au auzit”. Și totuși, a fost unul dintre marii „ziditori” de spiritualitate, cultură și edificii ai Bisericii noastre și ai Blajului.

Preotul, profesorul, canonicul cancelar al Capitulului mitropolitan din Blaj, vicarul general arhiepiscopesc, Arhiepiscopul și Mitropolitul de Alba Iulia și Făgăraș, „o figură de sfânt și de ostaș”, după portretul schițat de Nicolae Iorga, toate acestea se cuprind în personalitatea celui ce poartă numele de Vasile Suciu.

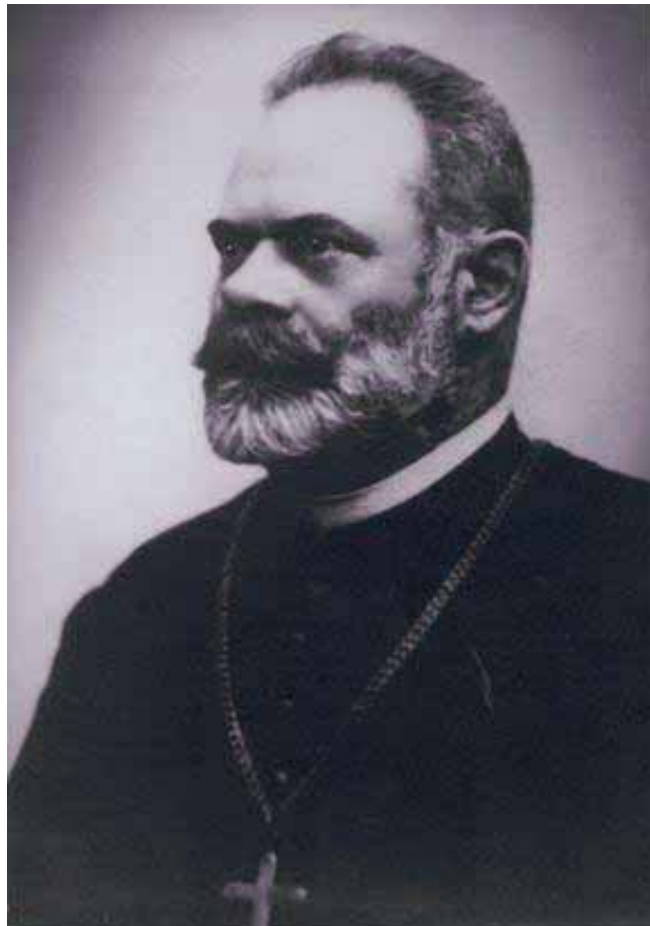
A condus destinele Bisericii noastre timp de 15 ani, fără să – și privească suferințele personale și sacrificiul zilnic – a fost o întrupare a sacrificiului. Vasile Suciu a fost Preotul lui Cristos, care l-a iubit pe Cristos și Biserica Sa, căreia i s-a dăruit cu totul pentru ca să devină mai frumoasă. Două coordonate puternice, spiritualitatea și acțiunea, unite, îl definesc. La ele se adaugă capacitatea de a-și alege canonicii și talentul de a ști să și-i facă colaboratori.

Mitropolitul Vasile Suciu este considerat al treilea „ctitor” al Blajului, după Inocențiu Micu-Klein și Mitropolitul Ioan Vancea. A ridicat „Institutul Recunoștinței” – „Liceu teoretic de fete”, „Liceu comercial de fete”, Școală Normală” și „Școală de menaj”, toate pentru instruirea și educarea fetelor, cu deplina convingere că în familie soția și mama au un rol esențial în formarea moralei creștine atât de necesară societății. Impunătoarea construcție a fost ridicată cu ajutorul primit de la Papa Pius al XI-lea și din donațiile foștilor elevi ai Blajului.

A extins „Seminarul Teologic” și a construit edificii noi pentru „Școala Normală” de băieți și „Liceul Comercial” și „Liceul Industrial” de băieți.

Vasile Suciu s-a născut la 13 ianuarie 1873 în comuna Copăcel-Făgăraș, părinții săi, Ioan Suciu și Anica Comșa, fiind țărani. A urmat clasele primare în comuna natală și „Gimnaziul” din Blaj.

Profesorii săi i-au remarcat profunzimea credinței, inteligența deosebită și dragostea pentru studiu. La



examenul de bacalaureat a uluit comisia, i s-a oferit bursă pentru a continua studiile universitare la Budapesta, dar chemarea Altarului a învins. A urmat Teologia la „Colegiul Urban de Propaganda Fide” din Roma și tot la Roma a fost hirotonit preot celib.

În vara anului 1898 s-a înapoiat la Blaj cu două doctorate, în filozofie (1894) și teologie (1898).

Foarte apreciat de Mitropolitul Victor Mihaly de Apșa (1893-1918), acesta îi încredințează mai multe responsabilități. Îl numește profesor de teologie dogmatică la „Seminarul Teologic”, catehet la „Preparandie”, profesor de religie la „Gimnaziul superior”, la „Școala elementară” din Blaj și bibliotecar la „Biblioteca Arhidiecezană”.

Mulțumit de seriozitatea cu care își îndeplinea obligațiile, Mitropolitul susține, în 1910, numirea de canonic a tânărului preot, iar după moartea prepozitului Ioan Micu Moldovan, îl promovează canonic cancelar.

Vasile Suciu a fost persoana de încredere a Mitropolitului, care, cu certitudinea că protejatul său est

(continuare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

potrivit, l-a inclus în Comisia de revizuire a cărților rituale care avea și obligația să redacteze o nouă ediție a Sfintei Scripturi.

La moartea Mitropolitului Victor Mihaly de Apșa, în ianuarie 1918, Vasile Suciuc a fost ales Vicar Capitular, ca în ultimul an al Primului Război Mondial să i se dea administrarea interimară a Bisericii Unite cu Roma.

La 9 mai 1918 sinodul de la Blaj îl alege Mitropolit, fiind primul plasat prin numărul de voturi – lista mai avea înscrise numele Episcopului Iuliu Hossu al Episcopiei de Gherla și pe cel al Episcopului Lugojuului, Valeriu Traian Frentiu. Hirotonirea ca Arhiepiscop de Alba Iulia și Făgăraș a avut loc în 1920, iar numirea oficială ca Mitropolit a dat-o Regele Ferdinand.

Vasile Suciuc a avut rol activ în organizarea Adunării Naționale de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918, în cadrul căreia s-a proclamat Unirea Transilvaniei cu România. La castelul mitropolitan de la Blaj s-au schițat pentru prima dată proporțiile și hotărârile Adunării Naționale de la Alba Iulia, la care a participat și viitorul Mitropolit.

Mitropolitul Vasile Suciuc este printre cele mai luminoase figuri de arhiepiscop din Biserica noastră. A trăit o viață spirituală foarte echilibrată, indiferent de împrejurări, rugăciunea și Sfânta Euharistie i-au fost „pâinea zilnică”, izvorul puterii sufletești.

În primii șase ani și jumătate de Părinte al Bisericii Unite, „a cutreierat Arhiepiscopia în lung și în lat, predicând cuvântul Domnului”. Apoi s-a îmbolnăvit foarte grav, diagnosticul sever, ateroscleroză și diabet, a dus la amputarea unui picior, dar nimic din toată această suferință nu s-a făcut simțită în neobosită muncă a Mitropolitului ... Și a continuat să lucreze până la sfârșit, în ultima zi din viață a lucrat pentru Biserica Unită din Vechiul Regat.

„Rar suflet atât de împăcat cu sine și cu hotărârile Providenței”, spuneau cei ce l-au cunoscut. Ioan Bianu remarca și el: „...Da, da, omul acesta fără picior, din chilia de schimnic al vechiului castel princiar, a făcut adevărate minuni”.

Mitropolitul a fost un îndrumător spiritual permanent al preoților. A pus un preț deosebit pe organizarea Exercițiilor Spirituale ale acestora, străduindu-se să le aducă în zilele de reculegere pe cei mai de seamă preoți-predicatori. Meditațiile prezentate au fost publicate sub titlul „Știința mântuirii de veci”.

Remarcabil om de cultură umanistă și teolog, a scris opere de specialitate cu valoare actuală: „Teologia dogmatică fundamentală”, „Teologia dogmatică specială”, „Principiile morale sau etice ale religiei creștine pentru școlile medii și pedagogice” etc. A fost preocupat de presa Blajului, fiind redactor al „Unirii” și colaborator al „Culturii creștine”.

La 2 februarie 1921 a creat „Congregația Surorilor Maicii Domnului”, cărora le-a încredințat un orfelinat și educația elevilor din școlile Blajului, la început,

apoi, la Cluj, și pe cea a studenților greco-catolice.

În 1927, sub coordonarea Mitropolitului se organizează și în România Acțiunea Catolică, cu denumirea AGRU – Asociația Generală a Românilor Uniți, Asociație care în câțiva ani va ajunge să existe în aproape toate parohiile Bisericii noastre, implicând puternic laicatul greco-catolic pe plan spiritual, cultural și civic.

Timpul păstoririi Mitropolitului Vasile Suciuc se remarcă prin însemnate realizări spirituale și materiale în Biserica noastră: în 1927 a fost încheiat Concordatul cu Sfântul Scaun, în 1930 a reușit să obțină înființarea Episcopiei Române Unite de Maramureș. În toată această perioadă a avut în atenție Vicariatul Greco-Catolic de București, iar la Cluj, prin Sfântul Scaun s-a obținut Biserica Minorităților și s-a ridicat „Academia Teologică Greco-Catolică”, clădire în care astăzi funcționează Academia de Muzică „Gheorghe Dima”. Și tot Mitropolitul Vasile Suciuc este persoana care a sfințit piatra de temelie a Colegiului „Pio Romeno” din Roma.

O privire asupra Diecezelor de atunci ne spune mult: toate aveau Episcopi pe viitorii Martiri și Sfinți !!!

Privind trecutul Bisericii noastre și apropiindu-ne de preoții ei de atunci, mulți, prin viața lor sfinți fără să fie știuți, suntem puternic mișcați de credința lor, de iubirea pentru Cristos, răsfrântă asupra Bisericii din care făceau parte.

Vasile Suciuc, omul acesta puternic ce nu a știut ce este șovăiala, ci doar curajul, la prima audiență, când s-a găsit în fața Papei Pius al XI-lea, nu a putut rosti un singur cuvânt, a izbucnit în plâns ... Sunt și coincidențe cutremurătoare, greu de explicat în afara cuvintelor „tăria credinței”. La moartea Mitropolitului, la 25 ianuarie 1935, în cuvântul său, Părintele Liviu Chinezu are previziunea propriului sfârșit: „Dogma luminează, ea lărgiște conștiința dependenței noastre absolute de la Dumnezeu. Iar când această dependență e primită, acceptată, de Sus vine puterea întăritoare a umilinței noastre, și pământul nostru își dă roada prin jertfirea de sine la locul pe care Providența ni-l numește”.

Rugăciunea, suferința, umilința, tăcerea și totuși, datorită definesc o parte din viața Mitropolitului ... Nu-i cunoaștem bucuriile, dar suntem siguri că nu au lipsit. Papa Benedict al XVI-lea ne spune că boala este „vizita Domnului”, poate fi „clipa lui Dumnezeu în viața noastră ...”

Credem că elevii Blajului i-au dăruit bucurii ... Cum deplasarea îi era foarte dificilă, mergea cu trăsura acolo unde îl chemau obligațiile. Când trecea trăsura cu Mitropolitul, elevii ridicau „țipăii” (pâinea dată gratuit de Mitropolie), cu ambele mâini, deasupra capului, iar el, Preotul și Mitropolitul, primea zâmbind și fericit recunoștința și dragostea lor ...

Un gând de mulțumire, dorința de a cunoaște viața și jertfa Mitropolitului Vasile Suciuc și o rugăciune .

„Cu sfinții odihnește, Cristoase, sufletul adormitului servului Tău ...”

2017 - AN JUBILIAR

Se întâmpla în anul 1792, de sărbătoarea Sfinților Vasile cel Mare, Grigore Teologul și Ioan Gură de Aur (30 ianuarie) când, din ordinul Împăratului Leopold al II-lea, se înființa, prin decretul nr. 3230/1792 Seminarul Greco-Catolic din Oradea. Episcopul român unit al Oradiei Mari, Ignatie Darabant, a fost cel care a constatat nevoia de a avea un loc unde să se formeze clerul român și dascălii, pentru Eparhia de Oradea, recent înființată. Astfel a cerut Împăratului înființarea Seminarului din Oradea, cel care avea să fie: “un institut de creștere, menit să devină izvor de lumină și cultură, de dragoste de limbă și de neam pentru poporul român de la granițele apusene ale românismului”

Locul în care s-a înființat această instituție eclezială fusese mai înainte casa călugărilor iezuiți iar apoi casa canonicilor greco-catolici. Din ordinul Împăratului Leopold al II-lea clădirea a fost pusă la dispoziția Seminarului. De-a lungul timpului, pentru a răspunde nevoilor tot mai mari ale aceluiași scop, clădirile s-au mărit și reînnoit, ajungându-se astăzi la un adevărat complex destinat învățământului catolic pentru toate vârstele.

Au trecut 225 de ani de atunci și, de-a lungul istoriei, această prestigioasă instituție și-a dovedit importanța, școlind numeroși tineri care, apoi au devenit profesori, preoți și episcopi. A fost înființat ca Seminar Teologic ajungând, în anul 1924, la gradul de Academie Teologică de grad Universitar, fiind însă desființat în anul tristeții – 1948. Atunci, clădirilor li s-a dat altă destinație.

După căderea comunismului, în anul 1990, pe vremea Preasfințitului Vasile Hossu, instituția s-a reînființat sub numele de Institutul Teologic Greco-Catolic. În anul 1998, sub păstoria Preasfințitului Virgil Bercea, se integrează în cadrul Universității Babeș-Bolyai Cluj Napoca, devenind Departamentul Oradea al Facultății de Teologie Greco-Catolică. În același timp, continuă să existe și Seminarul “Sfinții Trei Ierarhi, Vasile, Grigore și Ioan”, locul în care viitorii preoți se formează din punct de vedere spiritual, liturgic și pastoral.

Anul 2017 a fost decretat de către PS Virgil Bercea AN JUBILIAR pentru Seminarul nostru. Astfel că toate activitățile de pe parcursul acestui an vor fi realizate sub egida Jubileu aniversar – 225.

În numele întregii noastre comunități doresc să vă adresez din inimă invitația de fi alături de noi, cu prezența fizică și spirituală, la celebrările de inaugurare a Jubileului.

Rector
Pr. Anton CIOBA



Centenar - Aparițiile Sfintei Fecioare Maria de la Fatima

„Fericită Fecioară Maria de la Fatima, ocrotește viața noastră cu brațele tale; binecuvântează și întărește orice dorință a noastră de bine; reînșuflește și nutrește credința noastră; susține și luminează speranța noastră; trezește și însuflește caritatea noastră; condu-ne pe toți pe drumul sfințeniei...” se ruga Papa Francisc, la începutul pontificatului său, la 13 octombrie 2013, reînnoind încredințarea omenirii Sfintei Fecioare Maria de la Fatima.

De 100 de ani mesajul Sfintei Fecioare de la Fatima a rămas mereu actual, poate mai mult astăzi, când omenirea este ruinată de violențe, pustiită sufletește de indiferența față de Dumnezeu, pierdută pe un drum greșit, îndreptarea nefiind posibilă fără reînțoarcerea la mesajul Preacuratei de la Fatima, calea prin care se poate menține, dar și reconstrui societatea, cultura și civilizația.

Evenimentul de importanță capitală, Centenarul aparițiilor Sfintei Fecioare la Fatima, în cadrul Anului aniversar „Fatima” (27 noiembrie 2016-26 noiembrie 2017), angajează întreaga Biserică Catholică în acțiuni destinate cunoașterii aparițiilor Sfintei Fecioare, readuce în atenție mesajul Preacuratei și trăirea lui. De altfel, mesajul transmis de Sfânta Fecioară celor trei copii vizionari de la Fatima nu este deloc complicat. La întrebarea Luciei adresată „Doamnei mai strălucitoare decât soarele”: „Cine sunteți și ce doriți de la mine?” Doamna a răspuns: „Nu vă temeți! Eu sunt Fecioara Sfântului Rozariu. Rugați-vă, rugați-vă mult și faceți jertfe pentru păcătoși, deoarece multe suflete se afundă în iad, căci nu-i cine să se roage și să se jertfească pentru ele. Războiul se va sfârși în puțin timp, dar dacă nu se va înceta cu ofensele grave la adresa lui Dumnezeu, nu va trece mult timp și va începe un alt război mult mai greu”.

Sfânta Fecioară a cerut consacrarea Rusiei Inimii ei Neprihănite, altfel, erorile de acolo se vor răspândi departe și omenirea va urma să trăiască mari suferințe, Biserica va trece prin persecuții și martiriu. Asupra acestui mesaj Preacurata va reveni în aparițiile următoare, când Lucia era deja călugăriță.

Simplificat, mesajul de la Fatima surprinde prin actualitatea lui: „Sunt Fecioara Sfântului Rozariu! ... Am venit pentru ca oamenii să devină mai buni. Ei trebuie totuși să înceteze a-L ofensa pe Domnul”.

Aceia care au crezut atunci și mai târziu în aparițiile Sfintei Fecioare de la Fatima „au avut credința despre care Cristos ne spune că mișcă munții din loc”, subliniază Papa Benedict al XVI-lea. Izbucnirea, la un timp relativ scurt după apariții, a celui de al Doilea Război Mondial, a readus în atenția oamenilor, chiar și în atenția celor care negau și neagă existența lui Dumnezeu, Fatima și mesajele Preacuratei. De atunci, Fatima nu încetează să vorbească lumii ...

Esențialul mesajului de la Fatima este pus în lumină de Papa Benedict al XVI-lea: este „o chemare dramatică adresată libertății oamenilor de a se schimba, modificând prin aceasta cursul istoriei” (Joseph Cardinal Ratzinger - Papa Benedict al XVI-lea, „Dumnezeu și lumea” - A crede

și a trăi în epoca noastră - O convorbire cu Peter See-wald -, Sapienția, Iași, 2009, p.360). În același timp, este și o intervenție a lui Dumnezeu în istoria noastră. Fatima atestă un adevăr ignorat de oameni: „Rugăciunea și jertfa pot schimba mersul lucrurilor”.

Pentru a putea înțelege și răspunde la problemele ridicate de Fatima, este nevoie să ne apropiem mai mult de aparițiile Sfintei Fecioare, să răsfoim chiar câteva pagini din istoria Fatimei.

Fatima este un sătuleț în inima Portugaliei, abia la 130 de km de Lisabona, în munți, în cea mai mica dieceză din țară, Dieceza de Leiria. Legenda povestește că o tânără musulmană, Fatima, s-a căsătorit cu un cavaler portughez, s-a încreștinat, dar a murit foarte tânăr. Soțul, care o iubea cu adevărat, a ridicat o biserică în cinstea Sfintei Fecioare și în interiorul bisericii a făcut mormântul Fatimei.

Istoria consemnează însă că în urma luptelor victorioase ale portughezilor pentru independență, Regele Ioan I, drept mulțumire, a zidit o mănăstire închinată „Sfintei Fecioare biruitoare” și a încredințat-o călugărilor dominicani. Aceștia au răspândit peste tot în jur evlavie pentru Sfânta Fecioară și Sfântul ei Rozariu. Astfel se explică credința, rugăciunea și mai ales recitarea Rozariului de către cei trei vizionari, păstorășii Lucia Santos, de 10 ani, și verișorii, Iacinta și fratele ei Francesco Marto, de 7 și 9 ani. Dar și alegerea de către Preacurata a sufletelor simple și curate.

Ziua de 13 mai 1917, din perioada Primului Război Mondial, este începutul fenomenului supranatural de la Fatima, odată cu prima apariție, spre după-amiază, a Doamnei „de totului frumoasă”, învăluită numai în lumină. Locul unde a apărut micilor păstori se numește Cova da Iria, loc de pășunat ce ține de Fatima. Copiii își terminaseră de recitat Rozariul, când, deasupra unui tufan de stejar, a apărut Doamna cea frumoasă care le-a cerut să revină acolo la aceeași ora, în ziua de 13 a fiecărei luni, până în octombrie. Le-a cerut multă rugăciune, mai ales rugăciunea Rozariului și sacrificii pentru întoarcerea păcătoșilor, le-a mai cerut să transmită dorința de a se ridica în acel loc o capelă.

La a doua apariție Doamna și-a dezvăluit haina și a lăsat să i se vadă Inima încununată de spini - era o chemare la convertire, ispășire și reparare pentru păcatele ce o rănesc.

Vestea minunilor de la Cova da Iria s-a răspândit repede, încât, de la cea de a doua apariție, copiii erau urmați de o mulțime de credincioși. Ei au lipsit de la întâlnirea cu Doamna numai în luna august, când au fost încarcerati, autoritățile încercând să afle secretele dezvăluite de Preacurata.

La ultima apariție, la cea din 13 octombrie, „lumea ca o mare cu murmurul valurilor se puse în mișcare spre

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

Cova da Iria. Pretutindeni se auzea murmurul de rugă a celor 50-70 de mii de pelerini, ce așteptau cu înfrigurare clipa arătării sfinte” (P.S.S. Ioan Suci, „Fecioara din Fatima”, 1944, p.34). Cu ei erau și necredincioși, și curioși, și ziarști, când deodată cerul a fost brăzdat de un fulger și Fecioara Sfântului Rozar se afla în fața copiilor, repetând nevoia convertirii și cu o mână arătând soarele ... „O clipă soarele stătu locului, se dădu apoi învârtelii ca o roată zbuciumată de foc și flăcări, aruncând mănunchiuri de lumină pretutindeni, jucând dansul minunat al firii îmbrăcată în sărbătoare” (Op.cit.,p.35). Semnul ceresc a amuțit lumea pentru scurt timp, apoi, ca într-un torent, se auzeau strigătele mărturisirilor de credință ... Minunea soarelui s-a putut vedea la distanțe mari de Cova Iria. Indoiala și indiferența dispăreau ca să rămână întipărită în suflete credința. Copiii au avut bucuria să vadă pe Sfântul Iosif cu Pruncul Isus în brațe binecuvântând lumea și pe Regina Sfântului Rozariu recitându-l. După apariții, destinul celor trei copii vizionari s-a conturat așa cum, în parte, îl știau de la Preacurata. Iacinta și Francesco „au plecat” la Cer foarte curând- în timpul și datorită epidemiei de gripă spaniolă. Lucia, singura supraviețuitoare dintre vizionari, a fost încredințată pentru studii călugărițelor din Ordinul „Sfânta Dorotea” din Vilar; la sfârșitul anilor de studii a intrat în Ordin cu numele de Sora Maria das Dores. În mănăstire a trăit o viață sfântă fiind cercetată de Preacurata. În 1948 se transferă la Carmelul „Sfântul Iosif” la Coimbra, unde a rămas până la sfârșitul vieții, la 13 februarie 2005, având numele Sora Maria – Lucia a Inimii Neprihănite.

La îndemnul Episcopului de Leiria, între 1935 și 1993, Sora Lucia și-a scris memoriile, care au apărut cu titlul „Fatima în propriile cuvinte ale Luciei”. Erau așteptate mai ales pentru cele trei „secrete” ce cuprind o serie de viziuni și profeții, încredințate de Sfânta Fecioară, secrete ce se doreau dezvăluite. Unele se știau deja din mărturisirile Luciei. În 1941, Episcopul de Leiria, Jose da Silva, i-a cerut vizionarei să relateze primul și al doilea secret, care implică descrierea iadului, primul, iar al doilea vorbește despre Primul și al Doilea Război Mondial, despre consfințirea Rusiei Inimii Neprihănite a Mariei și despre „Devoțiunea celor cinci prime sâmbete din lună închinată Preacuratei”.

În 1943, la insistențele Episcopului, Lucia scrie despre al treilea secret. Scrisoarea Luciei a fost sigilată și nu trebuia deschisă până în 1960. În anul 2000 Papa Ioan Paul al II-lea l-a făcut cunoscut. „Congregația pentru Doctrina credinței” a prezentat într-o conferință de presă, la 26 iunie 2000, „textul integral al așa - zisului al treilea secret de la Fatima. Concomitent a fost lansată, în principalele limbi de circulație, o broșură pentru care Congregația își asuma răspunderea și în care este redat în facsimil textul scris de mână Maicii Lucia, în așa fel încât să nu se mai poată purta vreo discuție serioasă asupra autenticității și integralității acestui text” (Papa Benedict - Op. cit., p.359).

Viziunea înfățișează drumul anevoios al unui episcop îmbrăcat în alb, pe o înălțime abruptă în vârful căreia este o cruce. Se trece printr-un oraș pe jumătate distrus, pe străzile căruia sunt episcopi, preoți, călugări, călugărițe și laici uciși, în final cade și Episcopul în alb. Viziunea a fost pusă în legătură cu încercarea de asasinare a Papei Ioan Paul al II-lea și cu persecuția Bisericii în secolul al XX-lea sub diferite regimuri dictatoriale și, credem, că și în al XXI-lea.

Atitudinea oficială a Bisericii Catolice față de aparițiile Sfintei Fecioare la Fatima a fost de la început clară. Papa Pius al XI-lea (1922-1939) a aprobat oficial aparițiile, iar Papa Pius al XII-lea, Papa Fatimei, a proclamat, Dogma Înălțării Fecioarei Maria la Cer cu suflet și trup – „triumful sufletului asupra morții”. La 1 noiembrie 1954 a încoronat-o pe Fecioara Maria ca Regină. Tot Pius al XII este Papa care a consacrat omenirea Inimii Neprihănite a Mariei, și, potrivit mesajelor Fecioarei de la Fatima, în 1942 și mai târziu, în anul 1952, a consacrat Rusia Sfintei Fecioare Neprihănite. La un an după atentat, în 1982, Papa Ioan Paul al II-lea a mers la Fatima pentru a-i mulțumi Preacuratei că i-a salvat viața. Papa a mărturisit că Preacurata a deviat traseul glonțului, nefiind atins nici un centru vital. Papa știa că „Madona Neagră” se află întotdeauna acolo unde se întâmplă ceva important”. Benedict al XVI-lea a fost de trei ori la Fatima și, în genunchi, a dăruit Sfintei Fecioare un trandafir de aur.

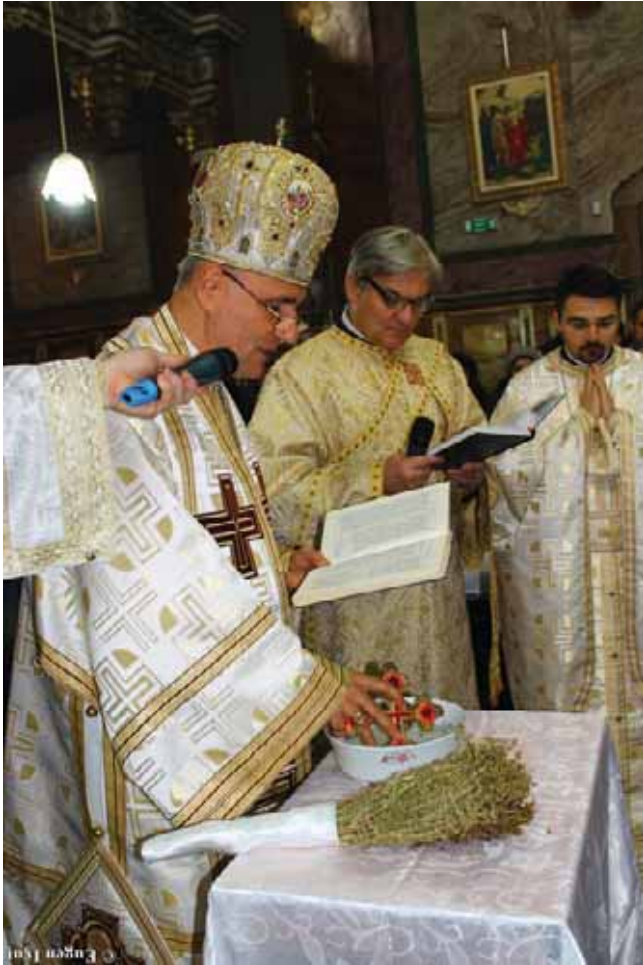
„Fatima” trăiește în sufletele milioanelor de credincioși, trăiește ori de câte ori luăm în mână Rozariul și ne rugăm așa cum, în acel loc sfânt, ne-a învățat Preacurata. Prin actul de consacrare personală sau în Biserică, act ce implică și responsabilitate, toți cei care se încredințează Sfintei Fecioare încep un nou drum de viață creștină, un drum de har și sfințenie. Anual, sunt milioane de pelerini la Sanctuarul de la Fatima, loc în care oamenii regăsesc mereu contactul cu Sfânta Fecioară și cu „taina lui Cristos”, iar creștinismul „se face din nou palpabil ca religie a inimii și ca realitate vindecătoare”.

Între 20-23 octombrie 2016, a avut loc, la Fatima, „Întâlnirea Episcopilor catolici de rit răsăritean”; Biserica Greco-Catolică din România a fost reprezentată de Preasfinția Sa Virgil Bercea și de Preasfinția Sa Florentin Crihălmeanu. Au fost dezbătute probleme de actualitate: fenomenul imigrației, a persecuției creștinilor din Orientul Mijlociu, a tezaurului spiritual al Bisericii Catolice și prin diversitate, a fost și multă rugăciune.

Fatima cheamă Reuniunile Mariane să se afirme prin acțiuni, care, în climatul spiritual de astăzi, să o facă cunoscută pe Sfânta Fecioară de la Fatima și mesajele transmise.

Papa Francisc va participa la pelerinajul din 12-13 mai, Episcopul Fatimei, Antonio Marto, imediat ce a aflat, și-a exprimat bucuria: „Vrem să-l salutăm de aici și să-i spunem că ne bucurăm dinainte de vizita sa”.

Sfințirea cea Mare a Apei



Botezului Domnului Isus în râul Iordan a fost celebrată la Catedrala Greco-Catolică Sfântul Nicolae din Oradea prin săvârșirea Sfintei și Dumnezeiești Liturghii. Sfânta Liturghie a fost celebrată de către Preasfințitul Părinte Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, alături de care au concelebrat: părintele Antoniu Chifor, vicarul responsabil cu preoții, părintele Ovidiu Duma, parohul Catedralei, părintele Anton Cioba, rectorul Seminarului Greco-Catolic, părintele Eduard Roman, administratorul Seminarului, părintele Adrian Podar, părintele Bandici Emil și părintele ieromonah Radu Ciortea.

În cuvântul de învățătură Preasfinția Sa Virgil a îndemnat credincioșii să „ne ridicăm, să ieșim din temerile noastre, pentru ca ieșind să ne putem recunoaște adevărata splendoare a luminii, lumină care este Isus Cristos”, amintind de asemenea și faptul că „astăzi la râul Iordanului Dumnezeu Tatăl îl arată prin Spiritul Sfânt, pe Fiul Său cel Preaiubit. Cristos este lumina cea

adevărată. Biserica dacă rămâne ancorată în Isus Cristos poate dăruia lumină tuturor”.

Tot în cadrul Sărbătorii Botezului Domnului au fost reînnoite promisiunile făcute la botez, atunci când, în numele nostru, nașii au răspuns întrebărilor preotului: Te lepezi de satana? și de toate lucrurile lui? și de toți slujitorii lui? și de toată slujirea lui? și de toată trufia lui? Mă lepăd ... Te-ai lepădat de satana? M-am lepădat ... Te-ai unit cu Cristos? M-am Unit ... Și crezi Lui? Cred Lui ca unui Împărat și Dumnezeu.

La sfârșitul Sfintei Liturghii, ierarhul, împreună, cu preoții au săvârșit Sfințirea cea Mare a Apei, slujbă care se oficiază cu această ocazie a Botezului Domnului, după care credincioșii au fost stropiți cu agheasma cea mare și au primit sticle cu apă sfințită pentru a le lua la casele lor, pentru că ea prin rugăciunile ce au fost citite asupra ei a devenit: „izvor de nesticăciune, dar de sfințenie, dezlegare de păcate, vindecare de boli, diavolilor pieire, îndepărtarea puterilor celor potrivnice, plină de putere îngerească”.

În cadrul Sfintei și Dumnezeiești Liturghii Arhieresti, celebrată în Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea la Praznicul Bobotezei, a fost citit DECRETUL prin care Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, a proclamat anul 2017 AN JUBILEAR pentru Seminarul Sfinții Trei Ierarhi „Vasile, Grigore și Ioan” Oradea, cu ocazia aniversării celor 225 de ani de existență a acestuia.

Biroul de presă



Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2017

FEBRUARIE

Universală: Primirea persoanelor cu situații dificile

Pentru cei care sunt în încercare, mai ales săracii, refugiații și marginalizații: să găsească primire și întărire în comunitățile noastre.

Ioan MĂGERUȘAN

PĂCATUL ÎMPOTRIVA SPIRITULUI SFÂNT

Păcatul este o încălcare conștientă și voită a voinței lui Dumnezeu, voință explicitată în învățătura creștină rezumată în porunca și virtutea iubirii. Prin păcat ne lepădăm de Dumnezeu, temporar sau definitiv, preferând în locul Lui un bine sau o plăcere amăgitoare, dezordonată, trecătoare și potrivnică fericirii veșnice. Consecința cea mai gravă a păcatului pentru umanitate este pierderea veșniciei vieții, care a fost înlocuită cu moartea pentru toate generațiile. Omul a devenit rob al păcatului, chinuit de puterile satanice. Însă bunul Dumnezeu din îndurarea Lui nemărginită a trimis în lume pe Fiul Său Isus, care prin moarte ispășitoare și prin Învierea biruitoare a suprimat puterile satanice și a dat un nou sens morții. Prin Isus puterea morții au fost spulberată definitiv, iar moartea nu mai este sfârșit al vieții, ci o treaptă spre un nou început. Omul este ființă formată din trup și suflet. Trupul material este supus morții, iar sufletul, scânteie divină, este destinat veșniciei. Însă, în eschaton, când va avea loc a doua venire a lui Isus, trupul muritor va învia și se va uni cu sufletul nemuritor, iar după Judecată finală, împreună, vor intra fie în fericirea, fie în osânda veșnică.

Isus, prin Înălțarea la ceruri nu ne-a părăsit definitiv, ci a rămas alături de noi prin Cuvântul Evangheliei, prin Sfânta Euharistie și prin aproapele fiecăruia din noi. Ba mai mult Isus a rugat pe Tatăl să trimită un alt Mângâietor, pe Spiritul Adevărului, care să fie în noi și cu noi pentru totdeauna. „El, va denunța lumea cu privire la păcat, cu privire la dreptate și cu privire la judecată” (In. 16, 8). Aceasta este funcția de bază a Spiritului Sfânt. În ziua de Rusalii Spiritul Sfânt a coborât asupra apostolilor în chip de limbi de foc, pentru a întemeia Biserica și pentru a continua lucrarea lui Isus de convertire și de mântuire a întregii omeniri. Spiritul Sfânt locuiește în noi pentru totdeauna, iar trupul nostru a devenit Templu al Spiritului Sfânt. Când am primit pe Isus în viața noastră în calitate de mântuitor personal, am primit și pe Spiritul Sfânt pentru a fi ajutorul nostru. El ne dă puterea, ungera, înțelepciunea, cunoașterea și eliberează energiile creatoare în tot ce facem. Spiritul Sfânt își manifestă dragostea neșarmurită față noi, creează ordinea, armonia, pacea, bucuriile, libertatea necesare vieții de fiecare zi.

Dumnezeu ne cârmuiește întreaga viață. Prin Spiritul Sfânt, Dumnezeu a aprins în inima fiecăruia din noi o flacără vie, un foc purificator. Focul are menirea de a curăța simțămintele noastre lăuntrice de balastul păcatului, de a trezii conștiința din somnul rațiunii, iar flacăra sa, de a lumina calea care ne conduce la adevăr, la mântuire prin Isus Cristos. „Nu stingeți Spiritul!” (1 Tes. 5, 19). „Nu-l întristați pe Spiritul cel Sfânt al lui Dumnezeu cu al cărui sigiliu ați fost însemnați pentru ziua răscumpărării” (Ef. 4, 30). Acestea sunt porunci biblice. Dar cum am putea noi să stingem Spiritul sau cum am putea întrista pe Spiritul cel Sfânt? Răspunsul este simplu: prin păcat! A păcătuî împo-

triva Spiritului Sfânt înseamnă a ne răni pe noi înșine într-un mod mult mai grav de cum ne putem închipui. Prin păcat risipim harul divin și atenuăm puterea Spiritului Sfânt de a se manifesta în plinătatea Sa. Cu toate acestea păcatul împotriva Spiritului Sfânt nu are drept consecință plecarea Lui din trupul nostru. Dacă Spiritul Sfânt ar părăsi trupul nostru aceasta ar însemna că nu am mai putea fi mântuiți. Dar prin Isus „ați fost însemnați cu sigiliul în Spiritul Sfânt, cel promis” (Ef. 1, 13). Sigiliul Spiritului Sfânt este întipărit, prin botez, în mod de neșters în toată ființa noastră. Spiritul Sfânt ne descoperă înțelepciunea, cunoașterea deplină a lui Isus. Spiritul Sfânt luminează ochii inimii pentru a înțelege speranța chemării lui Isus și care este bogăția gloriei moștenirii Sale între sfinți.

Focul din inima noastră este un adevărat altar pentru Spiritul Sfânt, iar răzvrătirea noastră stinge acest foc și întristează persoana Sa. Dacă dorim ca focul din inima noastră să nu se stingă și Spiritul să nu se întristeze este nevoie ca acestea să fie mereu alimentat prin post, rugăciune și fapte bune; prin împlinirea voinței Tatălui; prin ocolirea tentațiilor satanice și prin respectare îndemnurilor biblice: „Să țineți întotdeauna scutul credinței cu care veți putea stinge săgețile aprinse ale Celui Rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Spiritului care este cuvântul lui Dumnezeu. Faceți orice fel de rugăciuni și cereri în Spirit, în orice timp” (Ef. 6, 16-18). Bunul Dumnezeu are prieteni apropiați, dar nu are preferați. Păcatul conduce la înstrăinarea omului față de Dumnezeu și deschide ușa diavolului, contribuie la lucrarea sa de împotrivire lui Dumnezeu. Spiritul Sfânt nu va elibera puterea Sa într-o viață de neascultate și nu se va revărsa într-o viață plină de păcat. „De aceea, îndepărtând falsitatea, fiecare să spună fratelui său adevărul pentru că suntem membre unii altora. De vă mâniați, să nu păcătuți. Să nu apună soarele peste mânia voastră!” (Ef. 4, 25-26). Spiritul Sfânt ne cheamă la disciplină, la ordine și la armonie atât în propria viață, cât și în raporturile noastre cu semenii. Un mod de viață echilibrat pune în fața noastră atât calitățile de creștini autentici, cât și defectele și neajunsurile vieții, care ne îndeamnă la păcat. Să nu punem nici o piedică înaintea lui Dumnezeu pentru că suntem copiii Săi și nici modul de manifestare a Spiritului Sfânt în acțiunea Sa conjugată cu Isus spre mântuirea sufletelor noastre. „Nu dați ocazie diavolului: cel care fură să nu mai fure, ci mai degrabă să trudească muncind cu mâinile sale, [făcând] ceva bun ca să aibă din ce da celui care are nevoie. Să nu iasă din gura voastră nici o vorbă rea, ci ceva bun, spre edificarea necesară, ca să dea har celor ce ascultă” (Ef. 4, 27-29).

Lui Isus I-a fost adus un demonizat, orb și mut pe care L-a vindecat. Mulțimile au fost uimite de o astfel de minune, însă, fariseii au dat un alt înțeles lucrării de exorcizare spunând Isus scoate demonii cu ajutorul lui Belzebul,

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag. 10)

căpetenia demonilor. Dar Isus a dovedit că demonizarea unor persoane este acțiunea conjugată a Sa și a Spiritului lui Dumnezeu. Cu această ocazie Isus a definit păcatul special de neiertat, ca blasfemie împotriva Spiritului Sfânt astfel: „toate păcatele și blasfemiile vor fi iertate oamenilor, însă blasfemia împotriva Spiritului nu va fi iertată. Și, dacă cineva ar spune un cuvânt împotriva Fiului Omului, va fi iertat, dar, dacă ar vorbi împotriva Spiritului Sfânt, nu va fi iertat nici în lumea aceasta, nici în cea care va veni” (Mt.12,31-32). Blasfemia împotriva Spiritului Sfânt are în vedere o ireverență sfidătoare la adresa Sa de față cu Isus și este apreciată drept păcat de neiertat. Fariseii au apreciat lucrarea lui Isus de exorcizare ca demonică și nu prin puterea Spiritului Sfânt. Dar lupta concretă împotriva păcatului se poate face numai cu convingerea că puterea vine de la Spiritul Sfânt.

Se pune întrebarea dacă noi, în zilele noastre, am putea comite păcatul de neiertat? Pentru un răspuns corect este nevoie să avem în vedere câteva considerente: a) – incidentul cu vindecarea celui demonizat nu se va mai repeta niciodată pentru că Isus nu mai este pe pământ, ci este în ceruri, iar Spiritul Sfânt a coborât și locuiește definitiv în trupul nostru; b) – Isus este Jertfa supremă și completă pentru ispășirea tuturor păcatelor: „Dar dacă cineva ar păcătui, avem un apărător la Tatăl, pe Isus Cristos, cel drept. El este Jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi”(1In.2,1-2); c) – a chema numelui Domnului este prilej de mântuire: „oricine va invoca numele Domnului va fi mântuit” (Rom.10,13). Dacă facem o analiză simplistă a celor arătate mai sus am putea fi tentați să credem că păcatul de neiertat nu s-ar mai putea comite în zilele

noastre. Însă, dacă facem o analiză profundă ajungem la concluzia că totuși acest păcat se poate comite și acum.

Păcatul de neiertat este un păcat special și se poate comite în condiții speciale. Spiritul Sfânt ne convinge de păcatul nostru prin lucrarea Sa, pentru că El revelează dreptatea și adevărul și tot El a coborât să locuiască pentru totdeauna în noi cu scopul să ne transforme, să ne modeleze caracterul, să ne trezească conștiința, dar noi nu dorim acestea și ne opunem cu înverșunare și cu ură. A vorbi împotriva Spiritului Sfânt înseamnă a ne opune Lui, a-L respinge, a nu-L lăsa să lucreze în noi. Isus este singurul Mântuitor, iar Spiritul este singurul administrator al lucrării mântuitoare a lui Isus și singura cale prin care Dumnezeu poate să ajungă la om. Rădăcina păcatului este în inima omului, el întrerupe complet accesul omului la Dumnezeu și accesul lui Dumnezeu la om. Omul nu mai are posibilitatea de a-și mărturisi păcatele, de a se căi de ele și de a cere iertare pentru ele, iar Dumnezeu respectând libertatea acestuia, nu dă iertare cu forța. Deși „Îndurarea lui Dumnezeu nu cunoaște margini, dar cel care refuză în mod deliberat să o primească prin căință respinge iertarea păcatelor sale și mântuirea oferită de Spiritul Sfânt. O asemenea împietrire poate duce la nepocăința finală și la pierzarea veșnică”. (CATEHISMUL BISERICII CATOLICE, ediția a III – a 2003, 1864)

Să rugăm pe bunul Dumnezeu ca împreună cu Isus și cu Spiritul Sfânt să reverse în inimile tuturor harul prin care să ajute minții limitate și inimii împietrite cunoașterea dreptății și adevărului. Isus a plătit datoria păcatului și a deschis calea care duce la mântuire, dar totul depinde de alegerea fiecăruia dintre noi.

Dublă lansare de carte

O dublă lansare de carte a avut loc, duminică 8 ianuarie, a.c., seara, după Sfânta Liturghie la Mănăstirea Franciscană din Oradea. Este vorba de cărțile de poezie ale părintelui Mihai Blăjuț, preot franciscan.

Prezentarea cărților a fost făcută de către doamna Miorița Săteanu, cetățean de onoare al Municipiului Oradea și președinte onorific al Uniunii Femeilor Bihor și doamna Silvia Pantiș, în prezența PSS Virgil Bercea,



episcopul greco-catolic de Oradea, a părintelui vicar general Olimpiu Todorean, a părintelui Mihai Vătămănelu, parohul Bisericii și a credincioșilor.

Cărțile se numesc: „Frântură de lumină” scrisă de părintele Mihai Blăjuț și „Călugăr Franciscan” scrisă împreună cu monahul Iordan. Părintele Mihai Blăjuț, prin cărțile dânsului de poezie, a „încercat să pășească dincolo de preocupările sale zilnice și să descopere noi orizonturi și noi perspective în a elibera sentimentele și gândurile în vers”.

Cartea „Călugăr Franciscan” este scrisă împreună cu monahul Iordan și conține poeziile pe care părintele Mihai le-a primit de la monahul Iordan, în una din peregrinările sale în zona Moldovei, mai exact la poalele Ceahlăului, la Schitul Cerebuc, unde monahul Iordan este viețuitor. Aceste poezii ale monahului sunt „cugătări creștine, izvorâte din înțelepciunea vieții monahale și plătuite în taina inimii și în sălbăticia munților de un om aparent simplu, plin de seninătate și blândețe”.

Biroul de presă

Tabăra de iarnă a lupișorilor și puilor de lup

Cu emoții, cetele de lupișori și pui de lup din Oradea au pornit miercuri, 4 ianuarie, să exploreze pădurile din jurul Belișului (județul Cluj) și să-l salveze pe micuțul Mowgli din mâinile maimuțelor. Vânătoria a fost condusă de Akela, Baghera și Raksha ajutați de Chill, Kaa și Hati (cercetași și cercetașe din patrurile Leopardul și Linxul).

După doua ore de mers cu autocarul au ajuns la destinație, unde munții i-au așteptat pe cei mai mici dintre cercetași, îmbrăcați în zăpadă. A urmat un careu de deschidere a taberei, în care noii lupișori și pui de lup și-au primit cravata. În scurt timp distracția a început cu traseul Herbert, unde fiecare lupișor și pui de lup și-a dovedit rapiditatea, îndemânarea, perspicacitatea și capacitatea de concentrare. S-au târât prin zăpada proaspătă, încercând să nu atingă sfoara cu clopoței, au dirijat o minge printre jaloane, cu o creangă pe post de crosă, iar când aceasta s-a dovedit inutilă s-au mai folosit și picioarele, au transportat bușteni peste podul din crengi de brad, au traversat un trunchi de brad sperând să nu ne dezechilibreze și să nu piardă puncte, s-au cățarat, iar la final și-au dovedit memoria vizuală la jocul Kim. Veghea de seara a venit cu jocuri, cântece și scenete în care lupișorii au demonstrat ca sunt creativi și veseli chiar și după o zi obositoare.

A doua zi de tabără a început cu înviorarea condusă de Chill. O primă explorare a pădurii a fost ocazia de a descoperi un izvor cu apă limpede. Familiarizați astfel cu împrejurimile, lupișorii au fost pregătiți pentru momentul mult așteptat, plecarea în Marea Vânătoare. Urmând semne de pista și descifrând me-

saje scrise în codul Morse și ferindu-se de tigrul Shere-Kan, echipele de lupișori și pui de lup i-au descoperit pe bandarlogi (maimuțele) ce îl țineau prizonier pe Mowgli. Echipa lupilor gri a reușit să îi elimine pe bandarlogi, eliberându-și prietenul. După vesela veghe de seara, cetele s-au strâns în Consiliu sub clar de luna, pentru a împărtăși unii altora gânduri despre experiențele trăite și pentru a premia câștigătorii traseului Herbert și a Marii Vânători.

După o partida de săniuș, timpul rămas din ultima zi de tabără a fost închinat lui Dumnezeu, pentru că a fost Sărbătoarea Botezului Domnului. Lupii bătrâni le-au povestit celor mici despre botez și importanța lui, iar părintele Paul Popa a celebrat Sfințirea Apei și Sfânta Liturghie, binecuvântând membrii cetei. Trei dintre lupișori și-au depus promisiunea angajându-se să facă tot ce le sta în putință pentru a fi credincioși lui Dumnezeu, patriei, părinților și legii cetei și pentru a ajuta în fiecare zi pe cineva. Lupișorii au învățat de la părintele Paul să trăiască credința cu bucurie, laudându-L și mulțumindu-I Domnului prin cântece vesele.

Ioana HORBACS



Lansarea proiectului „Imnul Vieții”

Pentru a ne reaminti și a ne inspira din puterea creativă, tăria și românismul celui mai marcant reprezentant al valorilor culturale românești, ziua de 15 ianuarie a fost aleasă ca Zi a Culturii Naționale, reprezentând data nașterii poetului Mihai Eminescu (1850-1889).

La Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu”, cu acest prilej a fost organizat un spectacol, coordonat de profesoarele de limba română și de istorie, în care au fost implicați elevii din clasele VIII-XII. Au fost puse în scenă fragmente din Scrisoarea III, de Mihai Eminescu, dar totodată a fost prezentat și contextul istoric al bătăliei de la Rovine, sa făcut referire la personalitatea lui Mircea cel Bătrân, așa cum apare în scrierile istorice.

Referitor la creația lui Eminescu, a fost evidențiată tema patriotismului și a geniului conducător de popoare. S-a avut în vedere reliefarea antitezei romantice trecut-prezent, poemul având două părți: în prima parte se celebrează iubirea de patrie și de neam; partea a doua fiind o satiră adusă prezentului decăzut.

Emilia HAȘ

Vizită pastorală în Parohia Plopiș

Preasfințitul Părinte Virgil Bercea s-a aflat în Duminica de după Botezul Domnului în vizită pastorală în Parohia Plopiș. Ierarhul a fost întâmpinat de către părintele protopop de Șimleu, Nicolae Bodea, părintele vicar foraneu Gheorghe Țurcaș, părintele Ioan Șanta cu Sfânta Evanghelie și Sfânta Cruce.

În cuvântul de învățătură adresat credincioșilor, Preasfinția Sa Virgil a vorbit despre lumină, amintind faptul că: „Trebuie să ne lăsăm luminați de lumină, de lumina care este Dumnezeu. Fiecare credincios este o lumină care luminează în întuneric”, de asemenea a adresat și îndemnul: „fiți mereu exemplul pentru cei apropiați și pentru cei pe care-i întâlniți în lume, aducând pe fața lor un zâmbet sau un surâs”.

La sfârșitul Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii, Preasfinția Sa a oferit, domnului Ardelean Dumitru, Crucea Eparhială pentru laici ca semn de mulțumire pentru implicarea dânsului în activitățile Bisericii noastre, iar părintele Ioan Șanta a primit din partea credincioșilor pe care îi păstorește daruri.

Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de corul parohial.

Biroul de presă



Concursul de discurs public în limba engleză, faza județeană

În 18 ianuarie, în Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu” din Oradea, s-a desfășurat faza județeană a concursului de discurs public în limba engleză, organizat sub auspiciile Uniunii Vorbitoarelor de Limba Engleză din România și ale Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice.

La concurs au participat elevi din trei școli, calificați în această etapă în urma fazei desfășurate în luna decembrie. Elevii au fost coordonați de către profesorii: Buzăș Eva și Dorotea Ianc, Liceul Teoretic „Horvath Janos” - Marghita, Crina Crăciun, Liceul Tehnologic Sanitar „Vasile Voiculescu” și Adrian Podar și Adina Radu din Oradea, dascăli ai instituției care a găzduit evenimentul.

Timp de o oră, retorii, care s-au exprimat în limba lui Shakespeare, au surprins cu elocință în imagini lexicale tema propusă spre dezbateri. Vârstele de 12 sau de 16 ani nu au constituit un impediment pentru maturitatea abordării subiectului. Câștigătorii au fost cu toții, dar unii au strălucit... În urma deliberărilor, la faza regională s-a calificat Angel Podar din clasa a IX-a B, elev al Liceului Greco-Catolic orădean. Acesta va reprezenta județul Bihor la etapa succesiivă, care va avea loc în luna februarie.

Acest concurs de discurs public este, cum se exprima un elev, „oportunitate de

dezvoltare personală”, este „modul în care încercăm să ne îmbogățim cu ajutorul profesorilor noștri”. „Limba engleză poate fi un prieten exigent atunci când trebuie să vorbești coerent și corect un timp mai îndelungat”, spunea un alt participant la concurs.

În final, elevii au fost felicitați pentru efortul lor de a se perfecționa și de a performa pe o scenă asupra căreia priveau chiar ochii și ascultau tocmai urechile bătrânului autor al operei Hamlet; acela care se mira: *What a piece of work is a man! How noble in reason! How infinite in faculty!... Ce grozav este omul!...*

Adrian PODAR



Tinerii, pregătiți pentru viață

Mai mulți agenți economici, dar și Asociația Caritas Eparhial Oradea, îi ajută pe liceeni să-și dezvolte valori și abilități de viață. Printr-o convenție de practică, șase tineri de la Colegiul Tehnic „Transilvania”, coordonați de prof. ing. Letiția Aron, își dezvoltă deprinderi la cantina Centrului Social „Maria Rosa” al Asociației Caritas Eparhial Oradea. Sub îndrumarea Letiției Aron și a tutorelui de practică Adela Dejeu, cei șase tineri de la specializarea bucătar-ospătar sunt ajutați să-și atingă obiectivele, să aibă încredere în forțele proprii, să aibă o viziune corectă asupra realității și mai multă obiectivitate în evaluarea propriilor puncte forte.

„Am pregătit împreună meniurile, am conservat legume și fructe pentru iarnă, am igienizat, am învățat cum să servim masa, dar mai mult am încercat să-i învăț să fie pregătiți pentru viață, pentru un loc de muncă. Nu neapărat pentru a fi bucătari desăvârșiți, ci în special pentru a fi responsabili”, a declarat Adela Dejeu, tutorele de practică din partea Asociației Caritas Eparhial Oradea.

Alți colegi de-ai lor de la celelalte profiluri (bucătar-ospătar, turism și alimentație publică) fac practică în domeniul HORECA din oraș.

„Obiectivul general al instruirii practice a elevilor desfășurate la agenții economici este dobândirea competențelor necesare integrării și menținerii pe o piață a muncii modernă și dinamică”, a explicat prof. Letiția Aron, inginer în industria alimentară.

În cadrul desfășurării practicii, elevii sunt familiarizați cu programul de lucru, cu operațiile tehnolo-



gice specifice calificării lor, cu instrumentele și echipamentele de lucru, învață să colaboreze cu colectivul de muncă, dar și munca în echipă, cunosc și își organizează atribuțiile ori sarcinile care le revin pe parcursul unei zile.

„Colaborarea cu agenții economici decurge foarte bine. Profit pentru a le mulțumi, pe această cale, tuturor agenților economici pentru ajutorul pe care ni-l oferă în pregătirea elevilor pentru activitățile lor ulterioare și pentru viață – de ce nu?”, a mai punctat profesorul de la Colegiul Tehnic „Transilvania”.

„Este o experiență plăcută, am învățat să gătesc, dar și să relaționez cu ceilalți. Consider că practica mă va ajuta pentru ceea ce urmează să fac în viitor”, a declarat Monica Fazecaș, una dintre elevele practice.

Crina DOBOCAN www.bihon.ro

O zi de neuitat la Caritas Eparhial

În săptămâna din „Școala altfel”, noi, elevii clasei a XI-a A de la Liceul de Arte Oradea, am hotărât, împreună cu domnul diriginte Ciorba Cristian, să mergem în ziua de joi, 24 noiembrie a.c., să dăm o mână de ajutor voluntarilor de la Asociația Caritas Eparhial Oradea.

Unii și-au ales să ajute la dușurile sociale pentru oamenii străzii, unii au hotărât să fie de ajutor la cantina socială, iar alții, la confecționat de felicitări pentru Crăciun. Eu am ales cantina, unde am ajutat la servire și la curățenie. De fiecare dată când serveam un om, nu ezitau să ne salute, să ne spună un „mulțumesc”, ceea ce m-a impresionat.

Unii dintre noi am hotărât ca această zi să nu rămână doar o amintire a „Școlii altfel”, ci să continuăm să ne ajutăm semenii făcând voluntariat. De aceea încurajăm pe toată lumea să încerce.

Ionuț MALIȚA
Liceul de Arte Oradea



Împreună aducem Crăciunul persoanelor fără adăpost

Devenit deja o tradiție, și în acest an, 2016, în ziua de Crăciun, 25 decembrie, voluntarii și angajații Caritas Eparhial au petrecut această sărbătoare alături de beneficiarii serviciului Cantina Socială. Prânzul festiv a fost pregătit în bucătăria cantinei sociale de către bucătarul cantinei care a primit o mână de ajutor, ca în fiecare an, din partea voluntarilor noștri prețioși în prepararea bunătăților tradiționale.

Celebrarea autentică a Crăciunului constă și în a ne aminti cu precădere de cei singuri, de cei fără o casă, fără o masă, fără un frate, o soră, o mamă. Știm că nu reușim să acoperim integral aceste goluri ale sufletului acestor oameni însă facem tot posibilul să ne concentrăm asupra creării unui climat familial în această zi și nu numai.

Aceste persoane abandonate nu au pretenții lăcomie și știu să-și manifeste bucuria și mulțumirea față de orice gest mic de empatie față de sărăcia, neputința și suferința pe care o cară zi de zi în tăcere și în deznădejde.

Am încercat să marcăm ziua nu doar prin preocuparea de a le acorda daruri ci efectiv prin prezența la masa de crăciun alături de beneficiari, prin conversații purtate cu aceștia și ascultarea acestora cu interes și răbdare. Masa le-a fost servită de către angajații ai asociației și voluntari. În timpul servirii hranei care a constat în aperitiv, salată de boef, ciorbă de burtă și



sarmale, aceștia au fost colindați de două grupe de colindători care la final le-au oferit câte un pachetel cu dulciuri acestora.

Chipurile beneficiarilor au radiat de bucurie și împlinire sufletească deoarece voluntarii și angajații, au ales ca și această zi să le-o dedice lor, prin participarea la masa de Crăciun.

Ioana OSTAHE

COMUNICAT DE PRESĂ

Asociația Caritas Eparhial Oradea a desfășurat Colecta de alimente de Crăciun pentru copiii din centrele de zi în perioada 2 - 23 decembrie 2016, în centrele comerciale Era Shopping Park și Selgros Cash & Carry.

La colecta din decembrie 2016 s-au colectat **340 litri de ulei, 260 kilograme de făină, 235 kilograme de orez, 231 kilograme de zahăr, 278 kilograme paste făinoase, 249 conserve**. Pe lângă produsele mai sus-menționate, au fost colectate și multe alte produse: fructe, dulciuri, produse lactate etc. Valoarea totală estimată a alimentelor colectate este de peste **9.000 lei**.

Unele persoane au preferat să facă donații în bani, suma totală colectată fiind în valoare de **4.394,4 lei**.

În activitatea de colectare a alimentelor pentru copiii din centrele de zi au fost implicați **118 voluntari**, care au desfășurat **470 de ore** de voluntariat.

Asociația Caritas Eparhial Oradea mulțumește tuturor celor implicați în această colectă, voluntarilor



și, în special, persoanelor care au făcut o faptă bună și îi asigură pe donatori de faptul că toate donațiile vor ajunge acolo unde este mare nevoie de acestea.

Caritas

Colectă specială

Asociația Caritas Eparhial Oradea a ales ca zi specială a carității noastre comunitare duminica „Samariteanului Milostiv”, zi în care s-a organizat o colectă specială. Tasul din data de 13 noiembrie 2016, duminica „Samariteanul Milostiv” a fost predat asociației. Se cuvine să facem o corectură. În numărul trecut al revistei, din motive obiective, nu am trecut **Parohia Ceica**, cu suma de **6 lei**, **Parohia Marca**, cu suma de **375 lei** și **Parohia Porț**, cu suma de **225 lei**. Vă mulțumim pentru înțelegere.

Pr. Vasile ȘOPTEA

Alexandru-Paul GHERMAN

Colaborarea Bisericii cu societatea civilă

Biserica este prezentă în lume și este logic să fie prezentă în felul său, cu mijloacele sale, în orice realitate umană. În acest sens, la lumina Evangheliei pe care comunitatea bisericească încearcă să o trăiască, se plasează o serie de inițiative de colaborare între Biserică și instituțiile civile.

Biserica este mulțumită că reprezentanții ei folosesc talentele primite de la Dumnezeu, dezvoltă capacitățile lor și se organizează pentru a rezolva împreună problemele lor cu puterile lor personale. Chiar și mișcările de autopromovare sunt subiectele legii morale. Mișcarea muncitorului de exemplu este subiect fie pentru marile scopuri pe care vrea să le atingă, fie în mijloacele pe care le folosește. Biserica se bucură să vadă muncitorii obținând capacitatea de a dirija. Și ei sunt persoane egale în demnitate ca toate celelalte, cu drepturile și obligațiile de a exercita propriile calități și responsabilități în fabrică, la fel ca și în viața economică, socială și culturală. Biserica respectă efortul pe care îl depun acești muncitori, dar nu îi scutește pe ei, de a le transmite mesajul evanghelic pe care îl anunță și altora. Comunitatea bisericească este gata să-și dea aportul pentru orice obiectiv de fond și concret care să fie conform demnității persoanei: apărarea muncii, a sănătății, nevătămarea fizică și morală, participarea mereu mai amplă și pregătită pentru responsabilitățile vieții din întreprindere fie pentru organizarea tehnică și productivă, fie în marile decizii ce țin de producție pentru ca rezultatul să fie valid și să nu se creeze deficite dezastruoase (1).

Omul fiind chemat să îl slujească pe Dumnezeu prin munca sa, factorul cel mai hotărâtor al procesului economic, colaborează la desăvârșirea creației divine. Mai mult chiar, prin munca oferită lui Dumnezeu, omul se asociază lucrării răscumpărătoare a lui Isus Cristos, care a conferit muncii o demnitate, muncind cu mâinile sale la Nazaret. Dar pentru a oferi muncii o valoare supranaturală, ea trebuie îndeplinită cu fidelitate, așa cum a făcut și Isus Cristos. De asemenea se cere o colaborare din partea oamenilor, pentru a atinge în mod mai eficace obiectivele muncii, colaborare ce are consecințe de mari dimensiuni. Omul trebuie să se pună în slujirea fraților, împărtășind concepții pentru ridicarea familiei umane și pentru îmbunătățirea condițiilor de trai. Mișcarea muncitorească participă activ la construirea unei ordini mondiale mai bune, corespunzătoare aspirațiilor comune de



libertate și de demnitate a persoanei umane și de solidaritate și fraternitate socială. Biserica încurajează realizarea acestor aspirații și cere Statelor și comunităților internaționale să se angajeze tot mai mult în acest sens (2).

În ceea ce privește, în schimb, mijloacele, tehnicile și tacticile contingente cu care sindicatul își urmărește finalitatea legitimă, Biserica nu poate substitui libera lor alegere. Dacă ar fi necesar, ea încearcă să ajute partea cea mai slabă pusă în discuție și în acțiune pentru a restabili egalitatea. Ea consideră că are obligația de a cunoaște exact punctele puse în discuție și să favorizeze un dialog constructiv între părți, invitându-i pe toți să respecte marile valori morale. Nimeni nu trebuie să se mire dacă un episcop sau un preot celebrează liturghia într-o fabrică, fie pentru a demonstra solidaritatea față de muncitori în pericolul de a rămâne fără de muncă, fie pentru a nu-i priva de Sfânta Liturghie într-o zi festivă, fie pentru a se ruga ca astfel să poată depăși dificultățile. Este necesar ca în cazurile majore și frecvențele contacte dintre comunitatea bisericească și în lumea muncii să se promoveze o mai bună cunoaștere reciprocă, favorizând o mai bună sensibilitate socială a comunității creștine și un respect reciproc față de diversele autonomii. Și aceasta nu numai în momentele de conflict, dar mai ales, în momentele normale ale vieții sindicale care sunt mai importante. Așa ar fi mai ușor a educa, într-o manieră mai eficace, în vederea unei conștiințe creștine în viața sindicală (3).

(1) Cf. S. Quadri, *La Chiesa faccia il suo mestiere*, Ed. Paoline, Milano, 1977, p. 106. (2) Cf. Isidor Mărtincă, *Cultura și educația în doctrina socială a Bisericii*, Ed. Universității din București, București, 2004, pp. 113-118. (3) *Ibidem*, p. 107.

IOAN MĂGERUȘAN A TRECUT LA DOMNUL

Colaboratorul nostru statornic, Ioan Măgerușan, a trecut la cele veșnice. Fire discretă, comunica doar prin textele trimise la redacție, de care se interesa cu delicatețe. Preocupat de soarta bisericii noastre, scrisul său aborda cu predilecție subiecte pe această temă, vădind temeinice cunoștințe teologice. Prin trecerea sa la Domnul, pierdem un colaborator de suflet și un spirit dedicat bisericii. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Redacția revistei *Vestitorul*

Scrisoarea Preasfinției Sale Virgil adresată preoților

„Îi mulțumim mereu lui Dumnezeu pentru voi toți, po-
menindu-vă fără încetare în rugăciunile noastre, aducându-
ne aminte de lucrarea credinței voastre, de strădania iubirii
și de perseverența speranței voastre în Isus Cristos înaintea
lui Dumnezeu Tatăl nostru.” 1 Tes 1, 2-3.

Preacucernici Părinți,

Împreună cu membrii Biroului Pastoral Eparhial
am ales ca în următorii trei ani să aprofundăm la nivelul
Eparhiei de Oradea cele trei Virtuți Teologale: Credin-
ța, Speranța și Iubirea.

Astfel, tematicile propuse sunt următoarele:

2017: Credință și Discernământ

2018: Speranță și Mântuire

2019: Iubire și Slujire

În acest sens, vă îndemn ca activitățile pastorale
(cateheze, misiuni populare, reculegeri și exerciții spi-
rituale) pe care le desfășurați în fiecare parohie să fie
centrate pe tema de meditat.

De asemenea, în acest an vom organiza Jubileul
aniversar - 225 ani de la înființarea Seminarului Teo-
logic din Oradea, 240 ani de la înființarea Eparhiei de
Oradea și centenarul aparițiilor mariane de la Fatima.

Fie ca Fecioara Maria, Maica lui Dumnezeu și
Maica Bisericii, sub ocrotirea Sfântului Spirit să ne în-
soțească de-a lungul acestor trei ani.

Episcop
† Virgil BERCEA



Donație din partea Societății de Binefacere Don Orione

Elevii Liceului Don Orione au inițiat o acțiune
de caritate, ”O viață fără mofturi”, în pragul sărbăto-
rilor de Crăciun. Cei din clasele primare au ales să re-
nunțe la anumite ”mofturi” în cadrul acțiunii și astfel
au colectat suma de 1.043 lei. Această sumă au direc-
ționat-o Cantinei Sociale a Asociației Caritas Eparhial
Oradea cu scopul de a participa la o parte din cheltuie-
lile suportate de către asociație pentru asigurarea hranei
calde zilnice pentru persoanele fără adăpost. Pe parcur-
sul lunii decembrie elevii s-au mai implicat în diverse
activități de binefacere: clasele gimnaziale și liceale au

vizitat și au dus pachete cu îmbrăcăminte pentru copii
și pentru adulți precum și pachete de alimente care au
fost duse persoanelor care stau la Groapa de Gunoi a
orașului Oradea.

Mulțumim cadrelor didactice și preoților care îi
îndrumă pe elevii liceului în desfășurarea acestor tipuri
de activități, contribuind astfel la formarea unui carac-
ter altruist și de solidaritate față de cei aflați în nevoie.

Sperăm ca această colaborare să fie la fel de
fructuoasă și rodnică și în viitor.

Ioana OSTAHIE

Arhiepiscopul Francisco-Javier Lozano, decorat



Fostul nunțiu la București, arhiepiscopul Francisco-Javier Lozano Sebastian, a
fost decorat cu Ordinul național al României ”Serviciul Credincios” în grad de Mare
Cruce: informează Ambasada României pe lângă Sfântul Scaun.

Ceremonia a avut loc la sediul ambasadei vineri, 20 ianuarie, comemorarea
liturgică a Sfântului Sebastian, martir. La 10 decembrie 2007 a fost numit de papa
Benedict al XVI-lea nunțiu apostolic în România și R. Moldova, misiune pe care a
îndeplinit-o până în august 2015. O parte din activitatea diplomatică desfășurată în
România se oglindește și în cartea sa ”Nunțul papal din România. Ecumenism și
Diplomație”, publicată la editura Serafica în 2013. A fost ce de-al patrulea nunțiu
apostolic după 1989.

<http://ro.radiovaticana.va>

Alin CREȚU

Importanța cunoașterii amprentei ecologice

În 1992, cercetătorul american William Rees a definit amprenta ecologică ca fiind suprafața de teren și apă necesară pentru a susține timp nedefinit un anumit standard material de viață caracteristic unei anumite colectivități (o așezare umană, - oraș sau sat, o regiune, o țară), care folosește un anumit standard tehnologic. Suprafața echivalentă se referă la capacitatea de producere a alimentelor, materiilor prime, energiei, precum și la cea de absorbție a deșeurilor.

Astăzi, umanitatea folosește echivalentul a 1,3 planete pentru a furniza resursele de care avem nevoie și a absorbi deșeurile pe care le producem. Aceasta înseamnă că acum, **Pământul are nevoie de 1 an și 4 luni pentru a regenera ce folosim noi într-un an.**

Mulți dintre noi folosim resurse ce provin din toata lumea, având astfel influență asupra celor mai îndepărtate locuri, prin intermediul deșeurilor rezultate. Calculând amprenta ecologică (pentru o întreagă țară, o comunitate, o locuință sau chiar pentru o singură persoană ne putem da seama cât de mare este de fapt **impactul asupra întregii planete.**

Țările foarte dezvoltate au o amprenta ecologică foarte mare, deoarece folosesc cantități mari de resurse și produc multe deșeuri. Dacă toata lumea ar trăi ca și ele, am avea nevoie de **cinci planete** pentru a asigura suficiente resurse pentru toată lumea! Iar în decurs de 50 de ani, am avea nevoie de **opt planete.**

Între **modul de hrănire** al oamenilor și mediul înconjurător există o relație de interdependență din ce în ce mai pronunțată. De la începuturile istoriei speciei umane, caracteristicile climatice locale ne-au determinat modelele nutriționale. Pe de altă parte, în ritm din ce în ce mai accelerat și mai vizibil în epoca modernă, modul de producere a hranei influențează ecosistemele locale, dar și echilibrul planetar.

Cercetătorii moderni apreciază că planeta poate susține de la 1 sau 2 miliarde de oameni, în condiții de prosperitate, până la 33 de miliarde, în condițiile unei raționalizări drastice a hranei și ale cultivării intensive a pământului. Ca o cifră medie, se vorbește despre pragul de 12 miliarde la resursele actuale.

Ecologia nutrițională promovează sustenabilitatea tipului de hrană a speciei umane. Din punct de vedere nutrițional, sustenabilitatea implică adoptarea unui stil de viață care prevede:

- O distribuție egală a resurselor de hrană, într-o lume în care 800 milioane de oameni suferă de malnutriție (aspectul social).
- Alegerea hranei în funcție de calitate și în cantitatea potrivită pentru a preveni boli degenerative terminate de o dietă deficitară (aspectul sănătății).
- Un impact sustenabil asupra mediului (aspectul ecologic).

Creșterea animalelor, așa cum este ea practică astăzi în ritm intensiv, este total inefficientă, afirmă cercetătorii. S-a calculat că sunt necesare 15 kg de hrană furajeră pentru a obține un kilogram de carne (incluzând și pierderile cauzate de sacrificarea animalului). Analog, 16 kg de proteină vegetală sunt necesare pentru producerea a 1 kg de proteină animală. De asemenea, aceste ferme au și un impact serios asupra mediului. Dincolo de emisiile de CO₂, o problemă pe care o pune creșterea intensivă a animalelor o reprezintă consumul impresionant de apă folosită pentru:

- Producerea furajelor necesare pentru satisfacerea nevoii de hrană a animalelor și pentru creșterea masei de carne.
- Adăparea animalelor.
- Curățarea adăposturilor, a locurilor unde se recoltează laptele etc.

În Pădurea Amazoniană, 80% din defrișări au fost făcute pentru a obține terenuri pentru pășcut, acestea continuând în ritm din ce în ce mai accelerat în fiecare an. În regiunile semi-aride din Africa, exploatarea pământului în scopul creșterii intensive a animalelor (pentru exportul către țările dezvoltate) duce la deșertificări. Națiunile Unite estimează că cea mai mare parte a terenurilor folosite în acest scop vor deveni deșert în scurt timp.

Sunt două aspecte ale malnutriției cauzate de obiceiurile noastre nutriționale în lumea contemporană:

- Pe de o parte lipsa alimentelor și a apei în țările sărace.
- Pe de altă parte un exces de proteine și grăsimi animale în țările dezvoltate, ceea ce reprezintă una dintre principalele cauze de deces.

Trăim așadar într-o lume a paradoxurilor și a inegalităților. În condițiile în care modelul de societate dezvoltată pe care umanitatea a reușit să îl ofere până în prezent eșuează lamentabil, poate că generațiile viitoare ar trebui să se gândească foarte serios la stilul de viață pe care îl vor adopta. La ponderea pe care o vor da în viața lor consumismului iresponsabil al generațiilor de până acum.

Cum putem reduce impactul asupra mediului?

Este foarte important să regândim totul. Să ne hotărâm ce și câtă nevoie avem de lucrurile pe care vrem să le cumpărăm, înainte de a ieși din casă respectiv care este cea mai bună metodă de achiziție. Să nu ne lăsăm influențați de publicitate. Cel mai scump sau cel mai des promovat produs nu este și cel mai bun. Să alegem singuri ce avem nevoie să cumpărăm, luând în calcul cum, unde, și din ce este făcut produsul, mo-

(continuare în pag. 20)

Lansare de carte aniversară

Departamentul de Relații Internaționale și Studii Europene din cadrul Universității din Oradea a lansat, marți, un volum care cuprinde zeci de lucrări, semnate de diverși autori, pe teme de relații europene. Evenimentul a avut loc la Biblioteca Universității și a avut o audiență numeroasă, formată în mare măsură din zeci de profesori și studenți.

Cartea, intitulată „The European Space. Borders and Issues”, a fost dedicată decanului Facultății de Istorie, Relații Internaționale, Științe Politice și Științele Comunicării, Ioan Horga, întemeietorul școlii de Relații Internaționale la Oradea și care anul trecut în aprilie a împlinit 60 de ani. Practic, cadrele didactice ale acestui departament au dorit să-l omagieze pe cel care a înființat departamentul.

Volumul, coordonat de Mircea Brie, Alina Stoica și Florentina Chirodea, a fost scris în întregime în limba engleză. Motivul l-a explicat Brie: „Așa ne-a învățat domnul profesor, ca publicațiile noastre să le punem la dispoziția publicului larg”.

Cartea are trei secțiuni. Prima este dedicată lui Horga, cuprinzând trei texte despre decan semnate de Chirodea, Brie și de Mihai Drecin. A doua secțiune este dedicată articolelor de studiu a frontierelor europene, iar cea de-a treia securității și colaborării în spațiul internațional.

Lansarea volumului a prilejuit o seamă de laude la adresa decanului, venite, pe rând, de la rectorul Constantin Bungău, președintele Senatului universitar,



Sorin Curilă, șefa Cancelariei prefectului, Claudia Timofte, și profesorii Florentina Chirodea, Mihai Drecin, Lia Pop și Mircea Brie, dar și un profesor de la Universitatea din Debrețin, Istvan Suli-Zakar, colaborator al lui Horga în ultimele două decenii. Aceștia au apreciat intensă activitate științifică a profesorului care a semnat peste 300 de lucrări științifice în istorie și relații internaționale și elanul cu care a înființat la Oradea specializările Relații Internaționale și Studii Europene. La lansarea volumului omagial a participat și Preasfinția Sa Virgil Bercea, Episcopul greco-catolic de Oradea.

În cuvântarea lui, Horga a spus că, deși se simte onorat, consideră că nu merită toate laudele și și-a cerut scuze că n-a făcut și mai multe. Apoi, decanul a semnat autografe pe volumul proaspăt lansat.

Adriana TOTOREAN www.ebihoreanul.ro

(urmare din pag. 18)

dul în care este ambalat și chiar felul în care compania producătoare se comportă față de comunitățile locale. Foarte des, companiile își produc bunurile în țările sarace, apoi le importă, pentru că materialele și forța de muncă sunt mult mai ieftine. Să ne gândim cum se comportă compania în acele țări, dacă plătesc oamenii corect pentru bunurile și serviciile lor sau dacă susține programe comunitare în acele țări. În plus să folosim produsele cosmetice organice și biodegradabile; să ne deplasăm pe jos la serviciu și să folosim transportul public; să închidem monitorul chiar și atunci când lipsim câteva minute din fața calculatorului respectiv să-l închidem atunci când nu îl folosim; să consumăm produse autohtone; să donăm hainele și obiectele de care nu mai avem nevoie; să folosim acumulatori, în locul bateriilor; să mergem la cumpărături cu rucsacul, nu cu sacoșa de plastic; să închidem apa când ne săpunim la duș și când ne spălăm pe dinți; să folosim pe cât posibil lumina naturală; să reciclăm PET-urile și hârtia, să economisim energia (să nu lăsăm lumina deschisă unde nu avem nevoie); să consumăm carne doar o dată pe săptămână; să împărtășim altor oameni despre ce pot să facă și ei pentru respectarea planetei; să plantăm copaci; să donăm timp și bani pentru cauze sociale și de mediu; să oprim switch-ul / router-ul de internet atunci când nu îl utilizăm, să folosim becurile economice; să reciclăm

- hârtia, cartonul plasticul, electronicele, bateriile; să facem achiziții „verzi” - echipamente eficiente (monitoare, imprimante), să folosim hârtia reciclată pentru - cărți de vizită, rapoarte, imprimare.

Amprenta ecologică a României

Oamenii consumă și poluează de parcă ar avea 1,5 planete la dispoziție, însă românii mai puțin decât toți ceilalți europeni, scrie Living Planet Report 2014. Pentru referință, media României este 1,26 și cea globală - 1,30 planete.

România se află pe locul 46 mondial, și pe locul 13 în cadrul UE la capitolul biocapacitate – adică posibilitatea ecosistemelor din țară de a produce materiale biologice utile și de a absorbi reziduurile (în special CO2) produse de cei peste 21 de milioane de locuitori ai săi – arată datele publicate astăzi în Raportul Planeta Vie, un studiu anual al organizației internaționale World Wide Fund for Nature.

Suntem una dintre țările „capabile” – încă – din punct de vedere al serviciilor prestate de natură. Solul încă nu e otrăvit și uzat și mai poate produce hrană, pădurile încă nu au fost tăiate și mai pot produce oxigen și absorbi carbon, apele încă mai sunt filtrate de vegetație și de sol, reușind să ne astâmpere setea și să ne ude ogoarele.

Săptămâna de rugăciune pentru unitatea creștinilor

Au fost prezenți reprezentanți ai Bisericilor: Greco-Catolică, Romano-Catolică, Ortodoxă, Reformată, Penticostală, Unitariană, Evanghelică – Lutherană precum și rabinul Comunității Evreilor Mesianici din Oradea.

Prima zi a rugăciunii

Prima zi a rugăciunii pentru unitatea creștinilor a avut loc la Catedrala Romano Catolică, Șirul Canonicilor, 4.



A treia zi a rugăciunii

A treia zi de rugăciune pentru unitatea creștinilor a avut loc la Biserica Reformată Olosig, Strada Libertății, 38.



A cincea zi a rugăciunii

A cincea zi de rugăciune pentru unitatea creștinilor a avut loc la Biserica Penticostală Tabor, Strada Meiului, 4.



A șaptea zi a rugăciunii

A șaptea zi de rugăciune pentru unitatea creștinilor a avut loc la Biserica Evanghelică-Lutherană din Oradea.



A doua zi a rugăciunii

A doua zi de rugăciune pentru unitatea creștinilor a avut loc la Biserica Penticostală Betania, Strada Doina, 19.



A patra zi a rugăciunii

A patra zi de rugăciune pentru unitatea creștinilor a avut loc la Biserica Ortodoxă, Piața Unirii, 2.



A șasea zi a rugăciunii

A șasea zi de rugăciune pentru unitatea creștinilor a avut loc la Comunitatea Evreilor Mesianici din Oradea.



A opta zi a rugăciunii

AA opta zi de rugăciune pentru unitatea creștinilor a avut loc la Biserica Unitariană din Oradea.

